

Jummalala lodud asjad innimese sele õppetuseks.

Hilleli, ühhe Zudarabiwa targa õpetaja, jüngritte seas olli üks, Sabot nimmi. Keik tõ olli nenda temma wasta meelt, et hopis laiskusse ja holetusse peäle heitis. Agga Hillel olli tenima parrast mures, ja katsus nou, kuidas tedda laiskusse kimbust peasta. Selle hea nou parrast wõttis ta tedda ühhet päwat ennese kasa Hinnoni orko, mis Jerusalemma liggi. Seal sammast olli üks weelomp, täis ussa ja konna, mudda ja kõntsa. Said nemmad senna orko sanud, heitis Hillel omma sauva käest mahha, ja ütles: Pubkame sin tee kämisses! Agga noormees panni sedda immeks ja küsis: Õpetaja! kas selle härsawa weelombi äres? Eks sa tunne et temmast surmahais touseb? Eõssi, poeg, wastas õpetaja: se weelomp on laisa inni-

messe hinge kuiu. Kes kannataks kül temma liggi jada.

Sus wiis Hillel tedda ühhe jäätma peäle, kus muud ei kaswand kui kibbowitso ja ohakaid; agga need lammatajid wilja ja keik tarwidusse rohhud ärra. Seal toetas Hillel omma sauva peäle, üteldes: Wata! se põld on Ma polest kül wägga hea, keiksuggu wilja innimeste tarwiduseks kandma. Agga nemmad on tedda sõti jätnud, egga harri tedda mitte. Sest ta nüüd ei kaswata muud kui määratumaid ohakaid, kibbowitso ja surma rohhto, kelle al ussidel ja maddudel ommad pesfad on. Ennest näggid laisa hinge, panne sin tähhele temma ello.

Se kõnne katsus Saboti süddame peäle. Häbbi olli temmal silmis, ja kahhetseminne süddames, ning ütles: Õpetaja! mis sa mind wiid nisugguse kolleda, parratuma kofta? Mään temmast hirmoga omma hinge ja omma ello luggu! Ag-